

Arrest

nr. 248 810 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN IJde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft correct het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op 16/02/1973.

Op 29.11.2016 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan.

Op 30.11.2017 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20.02.2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar zus van Nederlandse nationaliteit.

Op 19.08.2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 01.10.2019 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar zus van Nederlandse nationaliteit.

Op 23.03.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 09.04.2020 diende verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar zus van Nederlandse nationaliteit.

Op 10.09.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).”

Op 10 september 2020, met kennisgeving op 22 september 2020, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wat de eerste bestreden beslissing vormt.

Tegelijk neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wat de tweede bestreden beslissing is.

De bestreden beslissingen, onder de vorm van een bijlage 20, kennen de volgende motieven:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2020 werd ingediend door: Naam: P. Voornamen: N. A. Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: 16.02.1973 Geboorteplaats: P. Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 09.04.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar zus P. G. E., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Suriname (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.03.2011 met diverse uit- en in- reisstempels waaruit blijkt dat ze minstens in de periode 31.10.2011 - 09.04.2015 in Schengen (Nederland) verbleef - reispaspoort Suriname (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 07.12.2015 met visumsticker en in- reisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 11.06.2016; bijbehorend bewijs vliegreis op naam van betrokkene - ‘afschrift uit de basisregistratie personen’ dd. 06.01.2017 op naam van de referentiepersoon met vermelding van het

adres (...); schrijven Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap dd. 02.09.2017 gericht aan betrokkene op het adres (...) - kadastrale attesten MI-GLIS dd. 02.04.2019 en 04.09.2019 op naam van betrokkene - verklaringen dd. 10.05.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene met betrekking tot de jaren 2015 - 2016 - verzendbewijzen postpakketten vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.10.2015 en 16.02.2016 - handgeschreven kwitanties - tijdelijke arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60 §7 van de organieke wet op het OCMW (OCMW Hemiksem) dd. 28.11.2018 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode december 2018-april 2019 -attesten OCMW Hemiksem dd. 19.03.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon - ongedateerde foto's Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaanden aanvragen gezinshereniging dd. 20.02.2019 en/of 01.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.08.2019 en/of 23.03.2020.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 01.06.2020 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezat / bezit in Suriname - geactualiseerde en bijkomende verklaringen dd. 25.06.2020 vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene met betrekking tot de jaren 2011 - 2019: echter, er dient in eerste instantie met betrekking tot deze documenten opgemerkt worden dat betrokkene in deze jaren enkel in de periode januari - oktober 2011 en april 2015 - juni 2016 in Suriname verbleef; de documenten met betrekking tot de overige maanden / jaren zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze gegevens betreffende de maanden januari - oktober 2011 en april 2015 - juni 2016 dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in deze periode slechts vier aangetoonde geldstortingen ontving (dd. 13.05.2015, 21.09.2015, 25.09.2015 en 20.01.2016, voor een totaalbedrag van €461), welke te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat ze in deze periode effectief afhankelijk was van de referentiepersoon om te voorzien in haar basislevensonderhoud. - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 12.02.2015, 13.05.2015, 21.09.2015, 25.09.2015, 20.01.2016, 04.05.2019, 14.12.2019 en 21.12.2019: - arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 13.07.2020 op naam van de referentiepersoon: echter, niet alleen werden er met betrekking tot deze tewerkstelling geen loonfiches voorgelegd, ook dient er opgemerkt te worden dat in de voorgelegde arbeidsovereenkomst expliciet staat vermeld dat het contract automatisch wordt verbroken zodra het te vervangen personeelslid de dienst herneemt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat louter de voorgelegde arbeidsovereenkomst aanvaard kan worden als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. - geactualiseerde attesten OCMW Hemiksem dd. 05.05.2020 op naam van zowel betrokkene, de referentiepersoon als een derde Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 19.08.2019 en 23.03.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 10.01.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan. Het gegeven dat betrokkene op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine (Suriname/Nederland) voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon in de periode voor december 2018 (minstens deels) ten laste viel van de Belgische staat. Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het

verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het "het Unierecht".

Het eerste middel wordt in eerste instantie als volgt louter theoretisch uiteengezet:

"B. TEN GRONDE EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT. 1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: "Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. " Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]" Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat: 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd: 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief

volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine). 2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). 3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. 4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen. 5. De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21). Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: "2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. " Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie. De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster haar aanvraag steunt, luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. " Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: "§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de

bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ” 6. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.”

Meer concreet zet het eerste middel uiteen wat volgt:

“Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd. Om te beginnen legde verzoekster ter bewijs van de financiële en materiële steun in het verleden de volgende bewijzen voor: - 7 bewijzen van geldverzendingen in het verleden (stuk 3) (in de periode 2015 - 2016 toen verzoekster in Suriname verbleef; sinds januari 2017 verblijft verzoekster immers op het adres van de referentiepersoon in België en van 2011 tot 2015 verbleef zij ook bij de referentiepersoon maar dan in Nederland, zie infra): Verwerende partij (die niet alle geldverzendingen opsomt in de bestreden beslissing, wat op zich reeds een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt) stelt dat deze bewijzen te onregelmatig en te beperkt zijn om te worden aanvaard; - Handgeschreven kwitanties waaruit de financiële steun aan verzoekster door de referentiepersoon blijkt (stuk 4): In de vorige bijlage 20 wordt gesteld dat dit ‘verklaringen op eer’ zijn en dat er daarom geen rekening mee kan worden gehouden. Evenwel in combinatie met de bankafschriften (waaruit een duidelijke financiële steun blijkt) en het verzenden van postpakketten (waaruit een duidelijk materiële steun blijkt) wordt er in casu wel degelijk een regelmatige financiële en materiële steun aangetoond; - Bewijzen van verzendingen postpakketten in het verleden (stuk 5) (in de periode 2015 - 2016, toen verzoekster in Suriname verbleef): In de vorige bijlage 20 wordt gesteld dat deze bewijzen te onregelmatig en te beperkt zijn om te worden aanvaard. Toen werden de 7 bewijzen van geldverzendingen in het verleden (stuk 3) evenwel nog niet voorgelegd. In de huidige aanvraag was dit wél het geval, waardoor verwerende partij haar motivering op dit punt had moeten herzien en niet blindelings had mogen verwijzen naar de vorige bijlage 20. Dit op zich vormt reeds een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien wenst verzoekster in dit opzicht te verwijzen naar de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet: “De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]” Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 6): “Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdsperiode (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. 0 De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ” Verzoekster herhaalt dat er in totaal maar liefst 7 bewijzen van geldverzendingen in het verleden werden voorgelegd, tezamen met kwitanties en bewijzen van verzendingen postpakketten in het verleden. Gelet op de hieronder besproken onvermogenheid van verzoekster in het land van herkomst (zie infra), is het duidelijk dat verzoekster wel degelijk aangewezen was op deze gelden om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen en andere bewijzen die stuk voor stuk dateren van voor de aanvraag tot gezinshereniging. Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst geen inkomsten had (zie infra), was verzoekster aangewezen op deze financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien. Daarnaast heeft verzoekster ook aangetoond dat zij vandaag de dag nog steeds financieel afhankelijk is van de referentiepersoon (stuk 7). Dit betreffen weliswaar geen bewijzen ‘uit het verleden’, doch tonen wel aan dat, wanneer verzoekster zou moeten terugkeren naar Suriname, zij nog stééds financieel afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen en andere bewijzen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld/pakketten overgemaakt aan verzoekster in het land van herkomst. 7. Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen. Zo legde

zij om te beginnen 2 attesten voor waaruit blijkt dat zij in 2015 en 2016 (de jaren dat verzoekster in Suriname verbleef) geen inkomsten genoot in Suriname (stukken 8-9). Deze attesten werden in het kader van de huidige aanvraag geactualiseerd (stuk 10), waarbij maar liefst 10 attesten werden voorgelegd vanwege de Surinaamse belastingdienst die aantonen dat verzoekster van 2010 tot 2019 geen inkomsten genoot in Suriname. Verzoekster verbleef inderdaad enkel in 2011 en 2015-2016 in Suriname (van 2011 - 2015 verbleef zij bij de referentiepersoon in Nederland en sinds 2017 verblijft zij bij de referentiepersoon in België), doch volledigheidshalve legde zij attesten voor van alle jaren. Zij genoot dus van 2011 tot 2019 geen enkel inkomen in Suriname (en dus bijvoorbeeld ook geen lopende uitkering). Zij legde ook niet 'maar 4 geldstortingen' voor gedurende deze periode zoals verwerende verkeerdelijk stelt (alweer wijst dit op een gebrekkig onderzoek van de stukken in het dossier), doch wel 6, tezamen met 2 bewijzen van postpakketten en de handgeschreven kwitanties. Gedurende deze periode van onvermogen in Suriname, toonde verzoekster dus wel degelijk een financiële afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon aan. Daarnaast toonde verzoekster aan de hand van 3 attesten aan dat zij in Suriname, sinds haar geboorte geen enkel onroerend goed heeft gehad (stukken 11-12 en 14). Dit bewijs werd aanvaard door verwerende partij. Verzoekster heeft dus wel degelijk aangetoond dat zij onvermogen in het land van herkomst om in haar eigen levensbehoeften te kunnen voorzien, reden waarom zij dan ook financieel ten laste was van de referentiepersoon. Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten had), is dit van ondergeschikt belang. In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 13). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend. Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen/postpakketten/kwitanties. Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over onroerende goederen én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond. Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon. Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd... 8. Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 6). "De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus." In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld: "Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")." "[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen.

[...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.) Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: "In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)." Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36). In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen/postpakketten/kwitanties en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst. Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken. 9. Naast het 'ten laste' zijn en haar onvermogenheid, heeft verzoekster bovendien ook aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Immers voorafgaand aan de inschrijving van én de referentiepersoon (op 10.01.2017) én verzoekster in België, verbleef verzoekster in Nederland bij het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster woonde dus, als deel van het gezin, in bij haar zus in Nederland van oktober 2011 tot april 2015. Zij keerde dan terug naar Suriname en sinds 10.01.2017 woont zij bij haar zus in België. Voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging in België, vormde verzoekster en referentiepersoon dus wel degelijk een gezin. Ook dit heeft verzoekster op afdoende wijze bewezen aan de hand van de volgende documenten: - Reispaspoort van verzoekster waaruit blijkt dat zij van oktober 2011 tot april 2015 in Nederland verbleef (stuk 15); - Afschrift uit de Basisregistratie Personen op naam van de referentiepersoon met vermelding van het adres (...) (stuk 16); - Schrijven vanwege Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap dd. 02.09.2017 gericht aan verzoekster op voormeld adres van de referentiepersoon te Amsterdam (stuk 17); - Foto's van verzoekster met de referentiepersoon (stuk 18). Voor hun komst naar België in januari 2017, vormde verzoekster en de referentiepersoon wel degelijk een gezinscel in Nederland. Verzoekster woonde dus niet énkél bij de referentiepersoon, doch maakte ook effectief deel uit van het gezin, wat op afdoende wijze wordt aangetoond. Zij woonde er en werd in het verleden ten laste genomen door deze referentiepersoon, waardoor zij wel degelijk beschouwd wordt als gezinslid. Deze situatie werd bovendien doorgetrokken naar België; ook vandaag de dag maakt zij deel uit van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij 1) financieel afhankelijk is de referentiepersoon en 2) deel uitmaakt van het gezin. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij op beide vlakken voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Het middel is dan ook gegrond. 10. Daarnaast heeft verzoekster ook aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster effectief ten laste te nemen, zodat er geen beroep moet worden gedaan op Belgische overheidsinstanties. Zo werden er arbeidsovereenkomsten en loonfiches in hoofde van de referentiepersoon voorgelegd (stukken 19-21). Verwerende partij stelt dat het gaat om tijdelijke arbeidsovereenkomst. Evenwel neemt de referentiepersoon verzoekster al jaren financieel ten laste; woont verzoekster al jaren bij de referentiepersoon in op haar kosten; zonder ten laste te vallen

van de overheidsinstanties. Verzoekster legde dan ook attesten voor vanwege het OCMW waaruit blijkt dat noch zijzelf, noch de referentiepersoon aangewezen zijn op financiële steun door het OCMW (stukken 22-23). De referentiepersoon beschikt dus wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te kunnen nemen. 11. Tot slot schendt de bestreden beslissing wel degelijk het Unierecht, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon. Naast de vereiste dat verzoekster in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623). In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef. In casu zijn verzoekster en referentiepersoon samen naar België verhuisd! De referentiepersoon woonde hiervoor in Nederland en is gelijktijdig met verzoekster aangekomen in België en staat ingeschreven in het rijksregister sinds 10.01.2017. Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat zij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door verzoekster in België. Ook om deze reden is het middel gegrond."

2.1.2. De verzoekende partij stelt dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland, dit van oktober 2011 tot april 2015. Zij ging terug naar haar herkomstland tot 11 juni 2016, waarna zij sedert 10 januari 2017 inwoont bij haar Nederlandse zus in België. Deze feitenvoorstelling is niet geheel correct. Weliswaar heeft de verzoekende partij in de periode 2011 - 2015 in Nederland verbleven, maar uit het administratief dossier blijkt dat zij op 6 juni 2017 een aanvraag gezinshereniging indiende na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw B. Deze aanvraag werd afgewezen omdat haar voorgehouden partner geen verblijfsrecht had in België. Het is manifest onjuist dat de verzoekende partij, na haar komst naar België anno 2016, steeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verder weerlegt de verzoekende partij niet dat zij recent voor haar komst naar België anno 2016 geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, nu deze in 2016 in Nederland woonde. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij in het herkomstland voor haar komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.1.3. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting betwist de verzoekende partij dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zij meent wel degelijk de nodige bewijsstukken voorgelegd te hebben om de tenlasteneming door de referentiepersoon aan te tonen. Vooreerst zijn er de 7 bewijzen van geldstortingen in het verleden voorhanden toen de verzoekende partij verbleef in het herkomstland. Zij heeft verbleven bij de referentiepersoon in de periode van 2011 tot 2015, maar in Nederland. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met deze geldverzendingen. Verzoekster heeft kwitanties voorgelegd waaruit de financiële steun van de referentiepersoon blijkt, alsook bewijzen bijgebracht van postpakketten van de periode dat zij in het herkomstland verbleef. Verzoekster wijst op de toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en beklemtoont dat deze bepaling niet voorziet in een specifieke voorwaarde van frequentie, hoegrootheid of tijdsspanne. Zij heeft een effectieve financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon aangetoond, die nog steeds bestaat.

Daarnaast stipt de verzoekende partij aan dat zij haar onvermogenheid in het herkomstland heeft aangetoond. Zij heeft 10 attesten voorgelegd van de Surinaamse belastingdienst die aantonen dat zij geen inkomsten genoot in Suriname tijdens de periode van 2010 tot 2019. Zij verwijst opnieuw naar de geldverzendingen, de kwitanties en de postpakketten die zij ontving. Tevens heeft zij het bewijs geleverd dat zij geen onroerend goed bezat in het herkomstland, sedert haar geboorte. Het bewijs van haar onvermogenheid is trouwens bijzaak.

Hieruit leidt de verzoekende partij een schending af van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting. Na een theoretische uiteenzetting over de invulling van de voorwaarde van het “*ten laste zijn*”, die er in essentie op neerkomt dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie de hoedanigheid van het ten laste zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door het feit dat het familielid door de unieburger materieel wordt gesteund omdat hij of zij niet in zijn of haar basisbehoeften kan voorzien. Verzoekende partij meent dat zij afdoende heeft aangetoond zich in een dergelijke situatie te bevinden en afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat zowel voor de periode van 2015 - 2016 als erna zij bij de referentiepersoon woonde en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, wat blijkt uit haar reispaspoort, uit de basisregistratie te Amsterdam, uit een brief die zij vanwege een Nederlands Ministerie ontving op het adres te Amsterdam en uit foto's.

Bovendien houdt de verzoekende partij voor dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij verwijst naar attesten van het OCMW en naar arbeidsovereenkomsten en loonfiches van de referentiepersoon.

De verzoekende partij geeft verder uitleg waarom zij meent dat het “*Unierecht*” geschonden is.

2.1.4. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoekster wel een theoretische uitleg geeft over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het *fair-play*-beginsel, maar niet concreet toelicht op welke wijze de bestreden beslissingen deze beginselen van behoorlijk bestuur schenden, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Hetzelfde kan gesteld worden van de opgeworpen schending van “*het Unierecht*” in het algemeen omdat de verzoekende partij niet preciseert welke bepaling van het Unierecht is geschonden, met uitzondering van de aangevoerde schending van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG.

2.1.5. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat

volgens de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor hem niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3°[...].”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Nederlandse zus of deel uit te maken van dat gezin. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de Surinaamse autoriteit of, bij ontstentenis hiervan, zij kan dit aantonen met elk passend middel. De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting die de verzoekende partij hierover heeft gegeven.

Waar de verzoekende partij stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen

actieve of financiële ondersteuning aantoont, wijst de Raad erop dat dit arrest het belang van het bewijs van onvermogen niet heeft uitgesloten, doch met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27, erop heeft gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd. In dit arrest *Reyes* worden de richtlijnen van het arrest *Jia* bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen, waarin zoals in de Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Het Hof stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden. Deze problematiek stelt zich *in casu* evenwel niet, aangezien de verzoekende partij zelf terecht erop wijst dat zij wel bewijzen van onvermogen van haar autoriteiten heeft voorgelegd. Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “*ten laste*” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds, naar analogie van de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Yunying Jia*, dat eveneens door de verzoekende partij wordt aangehaald in het verzoekschrift, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

De voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie stelt evenwel duidelijk dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan het gezinslid, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid of ten laste zijn, onder de voorwaarde dat kan aangenomen worden dat die stortingen voor hem noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland. Zoals verder blijkt toont de verzoekende partij een dergelijke “*lange periode*” niet aan.

2.1.5.1. De gemachtigde erkent dat de verzoekende partij verschillende geldstortingen heeft voorgelegd van de referentiepersoon, doch stelt dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging of (...) deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie*”. De bestreden beslissing weerhoudt het besluit dat evenmin is aangetoond dat de verzoekende partij onvermogen was in het herkomstland.”

De eerste bestreden beslissing verwijst naar de motieven van eerder genomen beslissingen over de gezinsherenigingsaanvraag zodat de motieven in die beslissingen moeten worden nagegaan ter beoordeling van huidig geschil.

Nazicht van de beslissing van 30 november 2017 (bijlage 20) leert dat de door de verzoekende partij overgemaakte stukken in deze beslissing niet werden onderzocht omdat de referentiepersoon (de Nederlandse toenmalige partner van de verzoekende partij, andere referentiepersoon dan thans in de bestreden beslissingen onderzocht) niet over een verblijf beschikte in België. Deze verwijzing is niet relevant om de stukken te beoordelen.

De daaropvolgende beslissing, die dateert van 19 augustus 2019, wijst de gezinsherenigingsaanvraag af en vermeldt de volgende bespreking van de stukken:

“(…)

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 07.12.2015 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 11.06.2016; bijbehorend bewijs vliegreis op naam van betrokkene

- reispaspoort Suriname (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.03.2011 met diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat ze ook voor juni 2016 reeds in Schengen verbleef; uit deze gegevens blijkt echter geen samenwoning met de referentiepersoon

- attest 'afschrift uit de basisregistratie personen' dd. 06.01.2017 op naam van de referentiepersoon met vermelding van het adres (...); schrijven Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap dd. 02.09.2017 gericht aan betrokkene op het adres (...): echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon in september 2017 niet langer woonachtig was op het adres (...); de voorgelegde stukken kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene voor haar komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 02.09.2017 in België ingeschreven was; ze had in deze periode een verblijfsaanvraag in België lopende.

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 02.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname: echter, gezien dit attest betrekking heeft op een ogenblik na het vertrek van betrokkene uit Suriname, zijn deze gegevens niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaring dd. 10.05.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in 2015 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene minstens tot april 2015 niet in Suriname verbleef.

- verzendbewijzen dd. 08.10.2015 en 16.02.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon postpakketten verstuurd naar betrokkene met oa. levensmiddelen en kledij ter waarde van respectievelijk €50 en €10: deze pakketten zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- kwitanties: echter, deze documenten zijn handgeschreven, en worden dan ook beschouwd als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen aanvullende, objectieve documenten ter staving van deze steun werden voorgelegd, kunnen deze gegevens niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- tijdelijke arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60 §7 van de organieke wet op het OCMW (OCMW Hemiksem) dd. 28.11.2018 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode december 2018 – april 2019

- attest dd. 19.03.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in het jaar voorafgaand aan het attest geen financiële hulp ontving vanwege het OCMW te Hemiksem

- attest dd. 19.03.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 03.12.2018 geen financiële hulp meer ontving vanwege het OCMW te Hemiksem: uit dit attest kan afgeleid worden dat ze in de periode voorheen een (minstens aanvullend) leefloon ontving.

- ongedateerde foto's

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene voorheen minstens in de periode 29.11.2016 – 30.11.2017 in België verbleef; de referentiepersoon verblijft in België sedert 10.01.2017. Van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan. Het gegeven dat betrokkene op 20.02.2019 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine (Suriname/Nederland) voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er blijkt dat de referentiepersoon in de periode voor december 2018 (minstens deels) ten laste viel van de Belgische staat.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 13.11.2018 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt nergens dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene en de

referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

(...)"

De derde genomen beslissing van 23 maart 2020 over de gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon stelt:

"(...)

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.03.2011 met diverse uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat ze minstens in de periode 31.10.2011 – 09.04.2015 in Schengen (Nederland) verbleef

- reispaspoort Suriname (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 07.12.2015 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 11.06.2016; bijbehorend bewijs vliegreis op naam van betrokkene

- attest 'afschrift uit de basisregistratie personen' dd. 06.01.2017 op naam van de referentiepersoon met vermelding van het adres (...); schrijven Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap dd. 02.09.2017 gericht aan betrokkene op het adres (...)

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 02.04.2019 op naam van betrokkene

- verklaring dd. 10.05.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene met betrekking tot het jaar 2015

- verzendbewijzen postpakketten vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.10.2015 en 16.02.2016

- handgeschreven kwitanties

- tijdelijke arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60 §7 van de organieke wet op het OCMW (OCMW Hemiksem) dd. 28.11.2018 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode december 2018 – april 2019

- attest dd. 19.03.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in het jaar voorafgaand aan het attest geen financiële hulp ontving vanwege het OCMW te Hemiksem

- attest dd. 19.03.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 03.12.2018 geen financiële hulp meer ontving vanwege het OCMW te Hemiksem: uit dit attest kan afgeleid worden dat ze in de periode voorheen een (minstens aanvullend) leefloon ontving.

- ongedateerde foto's

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 20.02.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.08.2019.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende aanvullende documenten voorgelegd:

- geactualiseerd kadastraal attest MI-GLIS dd. 04.09.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezat in Suriname.

- aanvullende verklaring dd. 10.05.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in 2016 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene vanaf half 2016 niet langer in Suriname verbleef. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene in deze periode ten laste was van de referentiepersoon.

Deze bijkomende documenten doen

(...)"

2.1.5.2. De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij in het herkomstland verbleef in de periode van april 2015 tot 11 juni 2016, wanneer zij het Schengengebied betrad. Dit blijkt uit de in- en uitstempels op haar reispaspoort. Zij verwijt de eerste bestreden beslissing geen rekening te houden met alle geldverzendingen van de referentiepersoon naar haar verricht, zijnde in totaal zeven, waarvan

niet alle zijn opgesomd in de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij voegt deze toe bij haar verzoekschrift onder stuk 3.

Dit stuk 3 bevat de volgende geldverzekeringen naar de verzoekende partij:

- op 25 september 2015: 155 euro;
- op 13 mei 2015: 100 euro;
- op 12 februari 2015: 90 euro, op een ogenblik dat de verzoekende partij niet in het herkomstland verbleef;
- op 17 september 2015: 155 euro;
- op 21 september 2015: 103 euro;
- op 20 januari 2016: 103 euro;
- op 21 september 2016: 50 euro, toen de verzoekende partij niet in het herkomstland verbleef.

Uit het administratief dossier blijkt dat de volgende geldverzekeringen werden overgemaakt aan het bestuur voor het nemen van de eerste bestreden beslissing:

- op 25 september 2015: 155 euro;
- op 13 mei 2015: 100 euro;
- op 12 februari 2015: 90 euro, op een ogenblik dat de verzoekende partij niet in het herkomstland verbleef;
- op 21 september 2015: 103 euro;
- op 20 januari 2016: 103 euro;
- op 21 september 2016: 50 euro, toen de verzoekende partij niet in het herkomstland verbleef.

De geldverzekering, gedaan op 17 september 2015 *a rato* van 155 euro, kan niet worden teruggevonden in het administratief dossier. De verzoekende partij heeft bij het overmaken van haar stukken geen gedetailleerde inventaris toegevoegd, waaruit zou kunnen blijken dat zij dit stuk wel kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij. Ook ter terechtzitting hiernaar gevraagd kan de verzoekende partij niet aantonen dat dit stuk werd overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verder blijkt dat twee geldstortingen betrekking hebben op een periode toen de verzoekende partij niet in het herkomstland verbleef, en dus niet nuttig zijn om de voorwaarde van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het verleden in het herkomstland te onderzoeken.

Uit het mailverkeer tussen de advocaat van de verzoekende partij, de verzoekende partij en het bestuur blijkt dat de overige bankafschriften zijn overgemaakt (zie onder andere de e-mail van 6 juli 2020 van de verzoekende partij aan het bestuur). De bankafschriften, voorhanden in het administratief dossier, stemmen inhoudelijk overeen met de inhoud van stuk 3, gevoegd bij het verzoekschrift, hierboven opgesomd, met dien ten verstande dat de overschrijving van 155 euro op 17 september 2015 niet teruggevonden wordt in het administratief dossier. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten niet te onderzoeken wat niet werd meegedeeld.

De bestreden beslissing stelt over deze stukken:

“Voor zover deze gegevens betreffende de maanden januari - oktober 2011 en april 2015 - juni 2016 dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in deze periode slechts vier aangetoonde geldstortingen ontving (dd. 13.05.2015, 21.09.2015, 25.09.2015 en 20.01.2016, voor een totaalbedrag van €461), welke te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat ze in deze periode effectief afhankelijk was van de referentiepersoon om te voorzien in haar basislevensonderhoud.”

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat werd rekening gehouden met alle dienstige stortingen om na te gaan of de verzoekende partij wel degelijk ten laste was in het herkomstland van de referentiepersoon. De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat niet met alle dienstige stukken werd rekening gehouden.

Verder weerlegt de verzoekende partij niet dat het bedrag van 461 euro, correct in de eerste bestreden beslissing berekend als zijnde het totaal van de overgemaakte geldverzekeringen toen de verzoekende partij in Suriname verbleef, te beperkt is om als afdoende bewijs van effectieve afhankelijkheid te kunnen gelden. Gegevens over de levensstandaard in Suriname zijn de Raad niet bekend gemaakt.

2.1.5.3. De verzoekende partij verwijst naar de overgemaakte handgeschreven kwitanties. In de beslissing van 19 augustus 2019 oordeelde de verwerende partij:

“kwitanties: echter, deze documenten zijn handgeschreven, en worden dan ook beschouwd als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen aanvullende, objectieve documenten ter staving van deze steun werden voorgelegd, kunnen deze gegevens niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Gelet op het voorgaande acht de Raad het kennelijk redelijk dat de bestreden beslissingen de kwitanties (ook stuk 4 bij het verzoekschrift) beoordeelt als een niet afdoende bewijs dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon, temeer omdat dergelijke stukken gemakkelijk kunnen opgesteld worden en de echtheid niet kan gecontroleerd worden. Ten overvloede merkt de Raad op dat evenmin enige uitleg wordt verschaft waarom kwitanties door de referentiepersoon zijn afgegeven in het herkomstland en dit geldt niet is gestort, het eigenaardig is dat 2 kwitanties op dezelfde dag zijn opgesteld, dat één van de kwitanties dateert van 3 januari 2018 en dat een kwitantie van 700 euro is uitgeschreven op 2 juni 2016 (zijnde net voor het vertrek van de verzoekende partij op 11 juni 2016).

De verzoekende partij verwijst naar haar stuk 5. Dit zijn twee verzendingsbewijzen van pakketten, waarvan één *a rato* van een geschatte waarde van 50 euro, bevattende levensmiddelen en kledij, daterend van 10 september 2015, en een andere, dat geen levensmiddelen of huishoudelijke goederen bevat en enkel spreekt over “andere” met waarde van 10 euro. De beslissing van 19 augustus 2019 stelt hierover:

“verzendbewijzen dd. 08.10.2015 en 16.02.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon postpakketten verstuurd naar betrokkene met oa. levensmiddelen en kledij ter waarde van respectievelijk €50 en €10: deze pakketten zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Dit motief is niet kennelijk onredelijk en vindt steun in het administratief dossier. Uiteindelijk is de waarde door de referentiepersoon zelf geschat op een totaal van 60 euro, wat inderdaad beperkt is.

2.1.6. De verzoekende partij houdt voor dat zij aantoonde onvermogen te zijn in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij ten bewijze van haar onvermogen verwijst naar de geldverzendingen en de kwitanties en verzendingen van postpakketten, volstaat het te verwijzen naar hetgeen onder punt 2.1.5. werd besproken.

Verzoekende partij wijst er terecht op dat zij tal van stukken heeft overgemaakt van de autoriteiten van haar herkomstland aangaande haar onvermogen, doch de gemachtigde heeft deze stukken niet genegeerd. Zij verwijst naar haar toegevoegde stukken bij het verzoekschrift, gekend onder de nrs. 8 tot en met 14, met uitzondering van stuk 13, dat een arrest van de Raad betreft. Enerzijds handelen de stukken over het gebrek aan inkomen, anderzijds het bewijs dat de verzoekende partij geen onroerend goed heeft gehad in Suriname.

De beslissing van 19 augustus 2019 stelde hierover:

“- kadastraal attest MI-GLIS dd. 02.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname: echter, gezien dit attest betrekking heeft op een ogenblik na het vertrek van betrokkene uit Suriname, zijn deze gegevens niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaring dd. 10.05.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in 2015 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene minstens tot april 2015 niet in Suriname verbleef.”

De beslissing van 23 maart 2020 stelt het volgende:

“- geactualiseerd kadastraal attest MI-GLIS dd. 04.09.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezat in Suriname.

- aanvullende verklaring dd. 10.05.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in 2016 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene vanaf half 2016 niet langer in Suriname verbleef. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene in deze periode ten laste was van de referentiepersoon.

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 19.08.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.”

Nadien voegde de verzoekende partij stukken toe die in de eerste bestreden beslissing als volgt worden beoordeeld:

“(…)

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 01.06.2020 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezat / bezit in Suriname

- geactualiseerde en bijkomende verklaringen dd. 25.06.2020 vanwege de Surinaamse belastingdienst op naam van betrokkene met betrekking tot de jaren 2011 - 2019: echter, er dient in eerste instantie met betrekking tot deze documenten opgemerkt worden dat betrokkene in deze jaren enkel in de periode januari - oktober 2011 en april 2015 - juni 2016 in Suriname verbleef; de documenten met betrekking tot de overige maanden / jaren zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

(…)

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 19.08.2019 en 23.03.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

(…)”

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij aantoonbaar geen onroerend goed te hebben gehad tijdens haar verblijf in Suriname.

Wat de attesten van de belastingdiensten in Suriname betreft, staat telkens te lezen dat de verzoekende partij *“geen zuiver inkomen geniet/ of heeft genoten”*. De verwerende partij interpreteert deze term als zijnde geen *“belastbaar loon - de belastingvrije som”*. De verzoekende partij weerlegt deze interpretatie niet. Dit heeft tot gevolg dat de eerste bestreden beslissing en de vroegere beslissingen aangaande het gebrek aan inkomen van de verzoekende partij in het herkomstland, toen zij daar verbleef, inderdaad *“sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene”*. De verwerende partij kan gevolgd worden in haar stelling dat deze attesten geen afdoende bewijs zijn van de onvermogenheid van de verzoekende partij in het herkomstland in het licht van het geheel van de overgemaakte stukken. Uit de motieven van de diverse beslissingen van de gedane aanvragen blijkt dat de verwerende partij ook deze stukken (en ook die toegevoegd werden aan de aanvraag, voorwerp van het geschil) heeft onderzocht.

De conclusie van de eerste bestreden beslissing dat:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan. Het gegeven dat betrokkene op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine (Suriname/Nederland) voor haar komst naar

België, er onvoldoende werd aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon in de periode voor december 2018 (minstens deels) ten laste viel van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.” is niet kennelijk onredelijk, vindt steun in het administratief dossier en werd correct beoordeeld.

De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft onderzocht en hier op afdoende wijze over heeft gemotiveerd. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Het betoog over de rechtspraak van het Hof van Justitie en de verwijzing naar de voorbereidende werken die geleid hebben tot het ontstaan van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet doen hieraan geen afbreuk nu niet blijkt dat de uiteenzetting hierover werd miskend door de eerste bestreden beslissing.

2.1.7. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Een schending van de artikelen 47/1, 2° tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het materiële motiveringsbeginsel blijkt niet.

2.1.8. Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing en luidt:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET 1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze. Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende: Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat: 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd; 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn,

rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. Verzoekster toonde nochtans aan dat zij niet alleen ten laste was van de referentiepersoon, doch ook deel uitmaakte van diens gezin (zie supra) waardoor er wel degelijk sprake is van een echt gezins- en familieleven met elkaar. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie." Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar zus, de referentiepersoon (ondanks zij deel uitmaakt van dit gezin!) en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64-Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2. In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt de verzoekende partij wederom een theoretisch betoog over de door haar opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij meent dat de beslissing niet formeel gemotiveerd is, geen rekening is gehouden met alle voorgelegde stukken en geen concrete redenen bevat waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Volgens verzoekster is geen belangenafweging gemaakt die de beslissing kan verantwoorden, terwijl de gemachtigde nochtans op de hoogte is van de familiale situatie van verzoekster. Verzoekende partij meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is, omdat de gemachtigde helemaal geen rekening heeft gehouden met haar familie- en gezinsleven. Verzoekende partij stelt dat een motivering ontbreekt omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken waardoor de motiveringsplicht is geschonden en de beslissing ook onjuist is. Daarnaast acht de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM geschonden; zij meent dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, 2° lid, van het EVRM.

Verzoekende partij denkt dat de bedoeling van de tweede bestreden beslissing is om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, hetgeen een ongeoorloofde inmenging in haar privé- en familielevens uitmaakt en hieraan onevenredige schade zal toebrengen.

2.2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de (tweede) bestreden beslissing artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.2.4. De Raad kan de verzoekende partij verder niet volgen dat het bevel geen concrete redenen bevat waarom het werd genomen. Zowel *de iure* als *de facto* is het bevel gemotiveerd. Er wordt verwezen naar artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. De Raad is van oordeel dat het volgende motief van de tweede bestreden beslissing beantwoordt aan de formele motiveringsplicht en correct is:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2^o van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

De verzoekende partij weerlegt dit niet.

Bovendien worden de concrete redenen uiteengezet in de motieven van de eerste bestreden beslissing. Daarin vindt men terug waarom het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken nu zij niet gerechtigd is op een verblijfstitel na de gedane gezinsherenigingsaanvraag. Hierin worden de voorgelegde stukken besproken.

Verder stelt de tweede bestreden beslissing:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen (zie ook punt 2.1.5).

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat een tenlasteneming door de referentiepersoon niet afdoende is aangetoond. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij recent voor haar komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland.

2.2.5. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveerde omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: hij heeft wel degelijk bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand, het familieleven en het hoger belang van het kind. De Raad merkt nog op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht blijkt, enkel een onderzoeksplicht.

Wat het familieleven van verzoekster betreft, stelt de tweede bestreden beslissing correct vast dat de verzoekende partij niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon en dat de aangehaalde afhankelijkheidssituatie betwist is.

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen kinderen heeft in België of dat zij gezondheidsproblemen kent. Zij stelt enkel dat geen rekening is gehouden met haar gezins- en familieleven, wat niet juist is, gelet op de hierboven weergegeven motieven van de tweede bestreden beslissing.

Zoals uit de tweede bestreden beslissing en uit een synthesesnota van 26 maart 2020 blijkt, woont de referentiepersoon wettelijk thans in België maar behoorde de zus niet tot het originele kerngezin van de verzoekende partij. De Raad verwijst ook naar het gestelde onder punt 2.1.2.

De Raad is van oordeel dat deze motivering wel degelijk afdoende is en steunt op een degelijk onderzoek van het administratief dossier. De Raad is eveneens van oordeel dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze heeft gemotiveerd over de aangehaalde en voorgebrachte stukken en op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een

vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel in eerste instantie het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar gemaakt worden betrokken.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat geen rekening is gehouden met alle omstandigheden van haar familie nu uit de tweede bestreden beslissing en de eerdere bijlagen 20 blijkt dat rekening is gehouden met het verblijf van haar zus in Nederland en in België, alsook met het samenwonen van de verzoekende partij met haar zus. De nodige belangenafweging werd gemaakt.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn niet aangetoond. Ook na haar komst in België heeft de verzoekende partij minstens ten dele niet verbleven bij haar zus (zie punt 2.1.2.). Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij haar leven in Suriname niet kan weder opbouwen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het "ander familielid" in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van

afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van meerderjarige zussen vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Hieruit volgt dat ook geen schending kan aangenomen worden van de artikelen 7 *iuncto* 51 van het Handvest.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht volgt maar enkel een onderzoeksplicht. De Raad verwijst dan ook naar het voorgaande onderdeel van zijn bespreking.

2.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

2.2.8. Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN